Quaresma - Diumenge de Rams

Per Administrador el dg., 24/03/2013 - 08:00

Is 50,4-7
Fl 2,6-11
Lc 22,14-23,56

Comencem avui la Setmana Santa, la invitació anual que l'Església ens fa per meditar llargament el misteri de la Passió de Jesús i la seva Resurrecció.Avui, diumenge de Rams, en la processó d'entrada amb els palmons llegim un evangeli (Lc 19, 28-40) que ens recorda la bona acollida que va tenir Jesús entrant a Jerusalem. Una entrada triomfal, entre aclamacions, d'alegria i de lloança. Tothom, la gent senzilla del poble, esperava el Messies, aquell que, venint de Déu, havia de renovar totes les coses, posar pau, justícia ifraternitat en el nostre món. I Jesús es troba a gust i bé en aquest ambient de festa i d'alegria. És l'alegria profunda que ha vingut a portar. Una alegria arrelada en una esperança confiada en el Regne que ja despunta...Però poques hores després les coses canviaran dràsticament. De l'alegria i la joia festiva, passem a la foscor de la traïció i la manipulació de les masses. Tan pocs dies de diferència, i un canvi tan brusc! Possiblement es tracta de que l'esperança hi era, efectivament, i per això Jesús va ser aclamat. Però la manera de realitzar-se aquesta esperança, la manera que té Jesús d'anunciar i de presentar aquest Regne de Déu, no és la que esperaven. En efecte: Jesús no apareix amb grans signes de força, com molts esperaven. No es presenta imponent i fort, sinó muntat en un senzill pollí, sense altra arma que l'amor ofert i vulnerable: vulnerable com sempre és l'amor, que s'ofereix i no es pot imposar. Jesús es presenta clarament com el Fill de Déu. Però d'un Déu que no respon als criteris i esquemes dels mestres de la Llei, els grans sacerdots, els fariseus. Un Déu que es presenta inequívocament del costat de les persones, posant la persona, qualsevol persona, per petita i humil que sigui, per davant de tot. Un Déu que es manifesta com un Déu zelós per la sort dels més petits, dels darrers. Un Déu que rebutja tota hipocresia i tota ànsia de ser 'notable', de ser 'dels primers', de posar l'interès propi per davant de la justícia i la solidaritat. Un Déu, doncs, que es presenta com coneixedor de la sort dels més petits, alliberador de les injustícies, però que, sorprenentment, no s'imposa per la força, sinó que pren el tortuós camí de voler tocar i transformar els cors de les persones, tot acceptant el risc de ser rebutjat. I això és el que ens mostra la Passió de Jesús: que l'Amor ha estat ofert, però no acceptat. Que s'ha presentat a nosaltres brillant més que el sol, però sota una forma senzilla, tendra i humana, profunda. I nosaltres l'hem rebutjat. Hem preferit seguir els nostres camins, les nostres rutines, les nostres comoditats, abans de deixar-nos interpel·lar per aquesta oferta de l'Amor, que és incondicional i etern, però també fràgil, humil i sobre tot, comprometedor. Un Amor que compromet i incomoda. I front això, hem preferit seguir els nostres esquemes per no arriscar-nos a acceptar la invitació d'un Déu que, de tan humà, de tan comprometedor, de tan radical en l'amor, ens fa por. Ens fa por que ens compliqui la vida.És clar, als poderosos del temps de Jesús, als grans sacerdots i als mestres de la Llei... els incomodaria fortament aquest que es presenta com a Messies però que no reforça el paper del Temple i de la Llei, sinó que, al contrari, diu que el nou Temple de l'Esperit és el cor de lespersones, i el món és el lloc on Déu actua, on se'l troba i on se li fa lloança; i que la Llei queda convertida en el seu Manament Nou, que és l'amor total a Déu i als germans/es. Massa revolucionari, massa fort, tot això, per ser acceptat per unes persones que basen la seva vida en l'*establishment*, i no en arrelar la seva vida en un Déu que sempre és sorprenent i novedós. Com a proposta per a tots nosaltres, ara que comencem la Setmana Santa, us convidem a que, tot seguint la Passió del Senyor, veieu aquests punts: - per què Judas traiciona Jesús? És que potser esperava alguna cosa d'Ell, quan el va començar a seguir, però després va veure que Jesús no seguia els camins que esperava...? Em puc preguntar quines coses de les que diu, fa i proposa Jesús, m'incomoden a mi també, em sorprenen, em qüestionen massa...- puc veure també per què apareix aquest rebuig tan fort per part dels grans sacerdots i els mestres de la llei. I em puc preguntar en quines coses intueixo que Jesús em proposa novetats i canvis que no puc acceptar fàcilment.- Finalment, em puc preguntar per què Jesús no s'amaga, per què no deixa córrer aquesta missió tan perillosa que cada cop més l'acostava a la mort... per què no es va amagar, per què no es va retirar, i va fer 'com tothom'? Per què no va decidir portar una vida 'normal', casant-se,tenint fills, fent el bé entre els seus, treballant honradament com a fuster, com tothom faria...? Per què Jesús no va ser 'prudent' i no va tornar a Natzaret o a Sèforis a viure com un home honrat sense més complicacions? I em puc preguntar què em diu el fet que Jesús anés fins el final en el seu lliurament... Que el Senyor ens ajudi a viure a fons aquesta setmana Santa, i que nosaltres ens disposem perquè Ell ens parli al cor durant aquests dies...

ETIQUETES
FIDELITAT SENZILLESA ESPERANÇA